

Rigsdagen er samlet, er jo et Spørgsmaal, som man ofte her i Folkethinget har betragtet som Noget, der albeles sikkert og afgjort maatte besvares benægtende. I og for sig kan derfor ansføres ikke Lidet, navnlig kan man med Hensyn hertil henvise til Analogien af, hvad der gjælder om foreløbige Løve. Det er imidlertid jo et Faktum, at, hvorledes man end fra et retligt Synspunkt maatte dømme om dette Spørgsmaal, saa er det sikkert, at i alt Fald fra Rigsdagens Side har ikke den Praxis været hævdet, at Overtskridelser vare utilladelige, naar de skete, medens Rigsdagen var samlet; det er Noget, som allerede meget tidlig her i vore konstitutionelle Forhandlinger har været draget frem fra kompetent Side, og jeg skal navnlig henvise til, hvad der i sin Tid blev ytret under Forhandlingerne om det Moradste Lovforslag om Ministeransvarlighed, der blev forelagt i 1856, men ikke kom til noget Resultat, og ytret af en Mand, som med Hensyn til alle Statsrevisions-spørgsmaal, saadanne Spørgsmaal, som der her er Tale om, er en stor Autoritet, nemlig nuværende Landsthingsmand Fjsher; han udtalte den Gang — jeg tør vel med den høitærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier; de findes i Rigsdagsstibenden for 8de Sessjon Sp. 3042—43: „Der er i den senere Tid ofte blevet udtalt den Sætning, at der er en væsentlig Forskjel paa, om en Udgift“ — Talen er her naturligvis om en ikke bevilget Udgift — „er gjort, naar Rigsdagen er samlet og naar den ikke er samlet. Det er imidlertid en Sætning, som er fremkommen i den senere Tid, og som ikke tidligere har været gjort gjældende. Naar man vil gjenneemse Statsrevisorerne's Antegninger, vil man finde, at der foreligger et meget stort Antal Overtskridelser af Finantsloven: jeg har efterstet, at der for eet Aar indeholdes noget over 300 af saadanne Overtskridelser, og af disse var forholdsvis det største Antal netop sket paa den Tid, Rigsdagen var samlet, nemlig i Slutningen af Finantsaaret. Thi henimod den Tid viser det sig naturligvis, om der er bevilget Mindre paa en Konto, end man trænger til, og i den Tid findes i Reglen netop de ministerielle Resolutioner angaaende Overtskridelser. Men Rigsdagen har billiget disse Overtskridelser uden nogenlunde at paatale, at de ere beslattede af Ministeriet, medens Rigsdagen var samlet, og der har i Birkeligheden heller ikke været nogen Ulempe derved“. Den Sætning har altsaa allerede tidligere fundet Modsigelse her i Thinget, og sikkert er det, at Folkethinget ikke i sine Beslutninger, hvor det udtaler sig om Statsrevisionens Beretninger, har fastholdt den Sætning, at en Udgift allerede af den Grund er utilladelig, at den er afholdt uden Bevilling paa en Tid, da Rigsdagen var sammen; men dermed vil jeg naturligvis ikke paastaa, at det er uden Betydning, at en Udgift afholdes, medens Rigsdagen er samlet, og jeg skal selvfølgelig ikke noget Dieblit bestride, at der navn-

lig ved en Overtskridelse af den Natur og den Størrelse, som der her er Tale om, ikke kunde have været Spørgsmaal om at gjøre en saadan, medens Rigsdagen var samlet, uden dens Bevilling, forsaavidt det havde været muligt at indhente en saadan Bevilling, forinden Overtskridelsen skete. Men efter min bedste Formening er der ikke fremkommet Noget, som svækker den Paastand, som med Bestemthed er gjort gjældende saavel fra den foregaaende som fra den nuværende Kirke- og Undervisningsminister, at det ikke var muligt at forelægge Rigsdagen noget Forslag til en Bevilling angaaende disse Overtskridelser, at Forholdet vel var saaledes, at man kunde se, at Overtskridelser maatte komme, men at det var umuligt at fremtræde for Rigsdagen med Forslag om en Bevilling, der nødvendigvis maatte forudsætte, at man maatte have en Overtsigt over, hvad man fordrøbe, og kunde begrunde de Fordringer, der skete. Det forekommer mig, at dette har Ingen forsøgt paa at benegte eller ialtsald afbevise, og naar det er saaledes, saa forekommer det mig, at Fordringen om, at Ministeren skulde være kommen med en Meddelelse til Rigsdagen . . . (En Stemme: Er det fordret?) . . . ja, igaar, navnlig sagde den ærede Ordfører det — den Paastand, at Ministeren skulde være kommen med en Beretning, med en Indberetning, eller hvad man vil kalde det, om at noget Saadant vilde finde Sted, den Paastand — siger jeg — har ikke Noget paa sig og kan ikke tillægges nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalets Afgjørelse. Man kan vurdere det Moralste, om jeg saa maa sige, i den ærede forhenværende Ministers Forhold paa den ene eller paa den anden Maade; men det forekommer mig dog, at den ærede forhenværende Minister paa en særdeles fyldestgjørende Maade har begrundet, hvorfor han ikke kom med en saadan Meddelelse til Rigsdagen. Jeg tror, at en saadan Meddelelse aldrig kunde have gjort nogen Gavn, men jeg mener, at den tænsynlig kunde have gjort megen Skade. Det er umuligt Andet, end at en saadan Løs Meddelelse, som det jo vilde blive, om at Overtskridelser vilde blive nødvendige, og som uden Tvivl vilde være bleven mødt fra Rigsdagen og navnlig fra dette Things Side med Protester, — det er der naturligvis ingen Tvivl om, og det er jo ogsaa blevet erkjendt af den ærede Ordfører — med Protester, som under de daværende Forhold, hvor Intet kunde lægges klart for, maatte hvile paa et løst Skjøn over Egen, at en saadan Meddelelse ikke kunde have haft anden Virkning

Rettelse.

Sp. 4393—94: „Mindretallets“ læs: „Ministeriets“.